

És Dózsa lép a rongyosok között,
Mellelte Lőrinc és a többiek.
Amerre mennek, szemével örök
Hűségesküt mond a parasztsereg.
Lekerülnek a zsiros kalapok,
Hogy föl, az égig fölrepüljenek,
És leüssék az égről a Napot,
S Dózsának adják, fénylő rendjelet!

Lőrinc kiáll a zúgó nép elé,
És felhangzik a téren a szava.
A gondolatú száll Cegléd felé,
S kibuggyan száján a nép igaza:
„Sorsunk nehéz. A népünket nyomor
Pusztítja, kór és mindenféle kín.
Tudjátok, otthon hány üres gyomor
Maradt s hány asszony az úr földjein.“

Eged Balázs hall, és a szó talál.
Görbül, kászáján támaszkodva ott,
Gyötört arcával szobormódra áll,
Szemébe húzva a rossz kalapot.
Az asszonyára gondol: „A szegény
Munkára ment tán épp ura
[helyett]...“

Szeme sötétül, s szája szögletén
A keserűség rajzol jeleket.

S folytatja Lőrinc: „Váraink előtt
Erős hadával ott áll a pogány.
Ne hagyjuk tétlen futni az időt,
Ne várjuk meg, míg úr lesz a hazán!
Ha más kapcája népünk, jaj neki,
Az idegentől jót hiába les.
Im, itt e zászló, harcunk hirdeti,
Győzelme népünk diadalma lesz!

Védje hazánkat, ki a földjeit
Veritékezve túrja szüntelen!
Ti jól tudjátok, senki nem tud itt
Rendet csinálni végre, ha mi nem.“
Kik hallgatják, mind értik a szavát,
Magukban égő, nagy hitük lobog,
Szép álmaknak, jüggönyein át
Nézik a csontos, paraszti papot.

Hogy befejezte Lőrinc, furcsa csénd
Ül percekig a téren, s azután
A nép szétoszlik, halkan zúgva. Fent,
Az égen már a koradélután
Csóváí égne, szól a nagyharang,
Zúgása reszket a városon át,
A fák bogán át könnyű szél suhan,
S kicsipkézi a hőmpölygő Dunát.

NÉMETH FERENC

Alkalmi ars poetica

Ha nem közlitek versemet,
s a lektor úr is eltemet,
úgy sem búsulok nagyon,
s az írást abba nem hagyom,
inkább kalapot emelek:
Még találkozom veletek.

De könyörögni nem fogok,
hogy egy kis helyet adjatok.
Verseim nem azért írom,
hogy mint virágot a szirom,
díszítsen folyóiratot,
s kapjam tiszteletdíjatok.

Van két kezem: dolgozni jó,
fejem se lyukas mogyoró,
s ami a verset illeti:
szívem az élet ihleti,
s nélkületek is megírom,
mert elhallgatni nem bírom.

S akinek szól, hallja úgyis,
elmondom a fülébe is;
csak bolond beszél magába'.
Bevágтам fejszém a fába,
s míg nem dől, döngetem, verem,
ha vért izzad is tenyerem.

Lehet különben, hogy a vers
és ifjú hangom színe nyers,
S hogy később jobbakat írok,
remélem én is, nem titok,
másképp el is hajítanám
nekihegyezett ceruzám.